రెంటికి చెడిన....

గీతాదేవి

సురేష్‌కు పరీక్షలు అయిపోయి మూడురోజులు అయింది. తనవూరికి వెళ్ళడానికి సన్నాహాలు చేసుకుంటున్నాడు. రూములో కూర్చుని హోల్డాలులో గుడ్డలన్నీ సర్దుకుంటున్నాడు. ఇంతలో సులోచన మాటలు జ్ఞాపకానికి రావటంతో వెంటనే గదికి తాళంవేసి లేడీసుహాస్టల్ వైపుకెళ్ళాడు. వార్డెన్‌ను అడిగాడు సులోచన ఎక్కడుందని. ఇంతలో టిప్‌టాప్‌గా సులోచన కూనిరాగం తీసుకుంటూ మేడమెట్లు దిగుతూండటం చూశాడు. సురేష్‌ని చూసీ చూడ్డంతోనే "హలో సురేష్! ఎంతసేపైంది వొచ్చి" అన్నది సులోచన. వార్డెను ఆశ్చర్యంగా "ఎవరీతను, సులోచనా" అన్నది.

"మేడమ్, యీతను మా అన్నయ్య తమ్ముడు, ఇక్కడే ఎమ్. ఏ. చదువుతున్నాడు. యీపట్నంలో నాబాగోగులు విచారించేవాడు యితనే" అంటూ వార్డనుకు పరిచయంచేసింది. ఇద్దరూ వార్డనుదగ్గర శెలవు తీసుకొన్నారు. [illegible] సులోచనతో సురేష్ "ఏం సులోచనా, అక్కయ్యనుంచి జాబు వొచ్చిందా" అన్నాడు.

సులోచన నవ్వుముఖంమీద విషాదచ్ఛాయ పడింది. "అవును, సురేష్. అన్నయ్యకి [illegible] హాస్టల్లో [illegible], ఇంటర్ [illegible] చదువుమానేయమని వ్రాసింది [illegible] ఒక డిగ్రీ సంపాదించాలని చాలా కష్టంగా వుంది."

"ఏమిటి [illegible]" అంది కొద్దిగా [illegible] ఈరెండు సంవత్సరాలు [illegible] "[illegible] సురేష్ [illegible] 4 5 రోజుల్లో [illegible] వెళ్ళిపోయేటట... అని కన్నీళ్ళతో యింక చెప్పలేకపోయింది సులోచన. సురేష్ అంతావిని నిట్టూర్చాడు.

ఆఖరుకు "సులోచనా, ఎప్పుడు వూరికి వెళ్ళటం" అన్నాడు.

"రేపే. స్టేషన్‌దగ్గరకు రావటానికి వీలవుతుందా"

"అలాగే వస్తా"

సులోచనను హాస్టలు దగ్గరవదలి రూంకు వెళ్ళాడు సురేష్.

సులోచన వూరికి వెళ్ళిపోయింది. కన్నీళ్ళతో సులోచన పలికిన మాటలు యింకా సురేష్ చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి. వివిధాలోచనలు బుర్రను కలచివేస్తున్నాయి. సులోచన గతేమిటి? ఆమెకి పెళ్ళి కావడమెట్లా? పాపం, బావ నెలకు 2 3 సార్లు యిలా వెళ్ళిపోతుంటాడు. అక్కయ్య పిల్లల్తో ఏంబాధ పడుతుందో. సులోచన నన్ను ప్రేమిస్తోంది. పాపం - అమాయకురాలు. తన కర్తవ్యమేమిటి? సులోచనను పెళ్ళి చేసుకుని, అక్కయ్యకు శాంతి చేకూర్చటమే. అయితే నాన్నకు డబ్బు [illegible] కన్నకడుపు కావటంచేత తల్లి ఎలాగైనా యీపెళ్ళికి వొప్పుకుంటుంది. నాన్ననెలాగైనా ఒప్పించాలి ఇలాయోచించుకుంటూ బీచివేపు నడిచాడు. ఇసుకలో కూర్చుని ఎందరో యువతీ యువకులు వుల్లాసంగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. [illegible] పిచ్చిక గూళ్లు కడుతున్నారు. తనలాంటి విద్యార్థులు గుంపులు గుంపులుగా నవ్వుతూ, కేరింతలు వేస్తున్నారు. [illegible] ఆలోచిస్తూ [illegible] అయ్యాడు సురేష్. దగ్గర్లో 9 గంటలుకొట్టిన తర్వాత అతడు ఈప్రపంచంలో పడ్డాడు. సురేష్ బరువుగా కాళ్లీడ్చుకుంటూ రూము వేపు నడిచాడు.

సురేష్ రైలు దిగటంతోనే అతని స్నేహితులు చాలమంది స్టేషనులో తారసిల్లారు. అందర్నీ క్రమంగా వొదిలించుకొని యింటిదారి పట్టాడు. సురేష్‌నుచూచి ఇంట్లో అందరూ సంతోషించారు. ఢిల్లీలో వుంటున్న సురేష్ పెద్దక్క అతణ్ణిచూచి 10 సంవత్సరాలయింది. ఇన్ని రోజుల తర్వాత తమ్ముణ్ణిచూచి ఆమె చాలా సంతోషించింది. ఎడతెరపి లేకుండా సురేష్‌ను ప్రశ్నించింది. అన్నిటికి అతడు ఆ, వూ అంటూ అక్క పిల్లల్నంతా చూస్తున్నాడు. "వంట అయింది లేనాయనా, ఎప్పు డక్కడ తిన్నావో రెండు మెతుకులు'' అంటూ తల్లి ప్రేమగా వంట యింట్లోంచి వొచ్చింది. 'స్నానంచేసి వస్తానమ్మా " అంటూ సురేష్ బెడ్డింగు మేడమీదికి తీసుకెళ్ళాడు. తనరూములో అడుగు పెట్టగానే అతని కొంతదృశ్యం అగుపడింది. తనరూములో ఓ 18 ఏళ్ల సుందరి కుర్చీలో కూర్చుని పుస్తకం చదవటంలో నిమగ్న అయింది. సురేష్ బూటు చప్పుడు చేశాడు విశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ. అయితే అఅమ్మాయి పూర్తిగా పుస్తకానికంటుకున్న పురుగులా నిశ్చలంగా కూచుంది. సురేష్ ఓమారు దగ్గాడు. ఆమె పులిక్కిపడి వెనుకకు తిరిగిచూచింది. సుందర మైన మొహం నాజూగ్గా పొడుపుగా తెగినంత సన్నంగా వుంది ఆమె చేతిలో సగం చదివిన పుస్తకం అ అమ్మాయి సురేష్‌ను ఓమారు. అతని ఫోటోను ఓమారు చూచి చిరు నవ్వునవ్వింది

సురేష్‌కు ఆమెచిరునవ్వు మరీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది ఆమెచదువుకూ ధైర్యానికి అతడు విస్మయ పరవశు డయ్యాడు తను ప్రవేశించింది తన రూమేనా లేక ఇంకెవరి దైనానా అంటూ రూమును బాగా కలియి చూశాడు కళ్లు నలుపుకుంటూ. లవును, తనదేగది, తనదే ఫోటో, రేడియో అనుమానం,సందేహానికి అవకాశ మేలేదు. గొంతు సవరించుకొని ఏదోమాట్లాడ బోయాడు. సురేష్ అవస్థచూచి ఆ అమ్మాయికి నవ్వాగడం లేదు, నవ్వేసింది. సురేష్‌కు ఆశ్చర్యం అంతా మాయమై దానిస్థానంలో కోపం, వచ్చికూచుంది. ఆమె వైఖరికి కోపం, అందానికి ఆశ్చర్యం రెండూ కలిగాయి

"క్షమించండి. మీరెవరో నాకుతెలియదు. నవ్వటం ఆపి దయచేసి తెలుపండి" అన్నాడు ఇక సహించ లేక. అయితే ఆ అమ్మాయి ఇంకా నవ్వుతూనే వుంది. సురేష్‌కు ఇక కోపం ఆగ లేదు, తనగదిలో ప్రవేశించి అంతగానవ్వుతున్న ఆ అమ్మాయి సంగతి కనుక్కోవాలని వెనక్కి తిరిగాడు, మేడమెట్లెక్కి వొస్తున్నది సురేష్ అక్కయ్య

"ఏమిటే అక్కయ్యా. నాగదిలో ఎవరో అమ్మాయి కూచుందే. ఎవరామె, అలా పిచ్చిదానికి మల్లే నవ్వుతున్నదే ' అన్నాడు.

"ఎవర్రా ? అయ్యో, ఖర్మమా, మనశశి కాదుట్రాఅది ! పాపం, నీకేం గుర్తుంటుందిలే, దాన్ని నువ్వు 10 ఏళ్ళక్రితం చూచినపుడు 8 ఏళ్ళకుర్రది. అందుకే అలా నవ్వుతోంది" అన్నది ఆమెకూడా నవ్వుతూ.

సురేష్ ఆనందంతోపాటు ఆశ్చర్యంకూడ కలిగింది ఏమిటి? ఆమె శశినా? ఎంత ఎదిగింది, అబ్బ! ఏమిటావాలకం! ఆడవాళ్లు ఎంతత్వరగా ఎదుగుతారు చిన్నప్పుడు తన్ను ఎవరేమన్నా శశి తనదగ్గర ఏడుస్తోవచ్చి చెప్పేది. తను శశి మీద ప్రతిదానికి విసుక్కునేవాడు. ఇప్పుడు ఎంత అందంగా గంభీరంగావుంది. వెనక్కి తిరిగాడు, వాకిట్లో శశి నవ్వుతూ "ఏం మామయ్యా నేనెవరో యిప్పుడు గుర్తుపట్టావా ?" అంది ఇంకా నవ్వుతూ.

"చాల్లే, యింక నవ్వు ఆపుకో. ఎంతైనా ఢిల్లీలో పెరిగినదానివి" అంటూ కృత్రిమ కోపంతో శశిని మందలించాడు. ఇద్దరికీ గాఢమైన మైత్రి ఏర్పడ్డాది. సురేష్ శశిని తనివారాచూచి ఆనందించేవాడు. శశిని మించిన అందగత్తెలేదని గర్వించేవాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు శశీ, విన్ను

చేపట్టే పుణ్యాత్ము డెవడో అనేవాడు ఆమె వుద్దే శ్యాన్ని బయటికి లాగాలని. అన్నిటికి శశి మౌనంగా చిరునవ్వు నవ్వేది వారి కలయికకు అక్కయ్య సంతోషించింది. తల్లి మురిసి పోయింది.

శలవులు దాదాపు ముగిశాయి సురేష్ శశిని బరువైన హృదయంతో రైలెక్కించాడు, శశి చిరునవ్వుతో గుడ్ బై చెప్పింది. మరునాడు ఏమీతోచక సురేష్ సులోచన వూరికి వెళ్లాడు. సులోచన అతణ్ణి హృదయపూర్వకంగా ఆహ్వానించింది. తన అక్క శారదాంబ గుర్తుపట్ట నలవి కానంత చిక్కిపోయింది. సులోచన చాటుగా సురేష్‌కు యింటిసంగతులన్నీ విశద పర్చింది. సురేష్‌నుంచి వచ్చిన ప్రత్యుత్తరం ఒకదీర్ఘమైన నిట్టూర్పే. తనకిక్కడకూడా శాంతి దొరకలేదనుకున్నాడు. ఏదో నెపంపెట్టి మళ్ళీ స్వగ్రామానికి వెళ్లాడు. సులోచన ఎంతో బ్రతిమ లాడింది రెండురోజులుండమని. కాని సురేష్ పెడముఖంతో వెళ్లిపోయాడు. సురేష్ వింత ప్రవర్తనకు సులోచనకు, ఆమెతల్లికి ఆశ్చర్యం విషాదం కలిగించినయ్

కాలేజీలు తెరిచారు. విద్యార్థులంతా తమ స్వగ్రామాలు వదలి పట్టం చేరుతున్నారు, సులోచన కాలేజీకి యింకా టైం వుండటం చేత ప్రక్కనున్న పార్కుకు వెళ్ళింది. పార్కులోని బెంచి మీద ఒక యువకుడు ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. సులోచన అతణ్ణి గుర్తుపట్టింది. సంతోషంతో దగ్గిరగా వెళ్లి "ఎప్పుడొచ్చావు సురేష్? ఇంట్లో అందరూ క్షేమమా' అంటూ కుశలప్రశ్న వేసింది. ఏదో పటాన్ని తదీక్షగా పరిశీలిస్తున్న సురేష్ ఆమెమాటలకు వులిక్కిపడి దాన్నితనపుస్తకంలో యిరికించాడు. అయితే అది ఒక చిత్రమని సులోచన వెంటనే గ్రహించింది.

"ఎవరిదాఫోటో సురేష్?"

"ఎవరిదీ లేదు. నా స్నేహితుడిది"

"ఏదీ నాకూడా చూపవూ?"

"ఎవరదోలే నీకెందుకు"

పైమాటలు సురేష్ నోటినుండి కఠినంగా వెలువడ్డాయి.

అతడి వైఖరి చూచి సులోచన పట్టుదల ఎక్కువైంది. ఆమె పట్టుదలవల్ల సురేష్‌కు కోపం ఎక్కువైంది. సులోచనకు అతడి వింత మార్పుకు దుఃఖం కలిగింది ఆరోజు మొదలు కొని సురేష్ తనతో కలవటం మానివేశాడు. పాపం, సులోచన సురేష్‌ను మనసారా ప్రేమించింది, అతడే తన జీవితమని తలచింది. కాని ఆమె నిర్మించిన ఆశాసౌధాలన్నీ నేలమట్టమయాయి. సురేష్‌లేని తన జీవితం దుస్సహమని విలపించింది. చివరకు తానే ఒకరోజు సురేష్‌ను మాట్లాడించాలని అతని రూముకు వెళ్ళింది, సులోచన ఎప్పుడూ యింతకుముందు అతని గదికి వెళ్ళలేదు, వనున్నపుడల్లా సురేష్‌ను తన హాస్టల్ దగ్గిర రమ్మనేది. రూమువాకిలి వారగా వేయబడింది. సురేష్ మంచంమీద పడుకుని కళ్లుమూసుకుని ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. సులోచన నిశ్శబ్దంగా వొచ్చింది. మంచం ప్రక్కన టేబిల్‌పైన ఫ్రేమ్‌లో అమర్చబడిన ఒక అమ్మాయి ఫోటోవుంది. శశి తండ్రి గొప్ప హోదాలో వుండటం వల్ల అతని భార్యకు, బిడ్డలకు గర్వం వుండేది. ఆమె తనచెల్లెలు శారదాంబను కన్నెత్తి కూడ చూడదు. అందువల్ల ఒకరినొకరు చూచుకొని కొన్నిఏండ్లవటంచేత సులోచనకు ఆఫోటో ఎవరిదో తెలీదు. అప్రయత్నంగా ఆమెనోట్లోంచి "ఎవరీమె" అంది.

సురేష్ దిగ్గునలేచి సులోచన చేతిలోంచి ఫోటోను లాక్కుంటూ "ఎవరిదైతే నీకేం? దాన్నెందుకు తీశావు అక్కణ్ణుంచి, అసలు నాకు కబురుచేయకుండా రూంకు ఒంటరిగా ఎలారాగలిగావ్? ఎవరైనాచూస్తే ఏమనుకుంటారు" అన్నాడు విసుగ్గా

"క్షమించు సురేష్ ఇక ఎప్పుడూ ఇక్కడికి రాను" అంటూ కన్నీళ్ళతో సులోచన హాస్టల్‌కు వెళ్ళి బెడ్డింగు సర్దుకుని ఎవరితోనూ చెప్పక ట్రైను ఎక్కింది.

సులోచన వింత ప్రవర్తనకు స్నేహితురాళ్ళంతా ఆశ్చర్యపోయారు. తలా ఒక విధంగా అనుకుంటున్నారు.

శారదాంబ కూతురి ఆకస్మిక ఆగమనానికి విస్మయ పడింది. సులోచన మానసికంగానూ శారీరకంగానూ చిక్కినట్లు ఆమె దృష్టికి గోచరించింది.

"ఎందుకే అమ్మాయీ. జాబైనా రాయకుండా వచ్చేశావు. వెళ్ళి నెలరోజులైనా కాలేదుగదే, ఏమైనా ఇబ్బందులు కలిగాయా" అని అడిగింది.

సాధారణంగా ఏడ్చేవారిని సముదాయిస్తే వారికి ఏడుపు ఎక్కువవటం సహజం. దుఃఖంలో ఉన్న సులోచనకు తల్లిమాటలవల్ల దుఃఖం ఎక్కువైంది. దుఃఖాన్ని అణచుకుంటూ "ఏమి ఇబ్బందులు లేవమ్మా. ఇంట్లో ఇబ్బందులుగా నీవుండే కష్టాలు చూస్తూ కూడా, నేను పట్నంలో ఉన్నత విద్య చదవాలని వెళ్ళాను. నాకెందుకో మనస్సు మారిపోయింది. నాకీ చదువు చాలు. ఏదైనా ఉద్యోగంలో చేరుతా" అన్నది.

తల్లి ఆమె ఆకస్మిక మార్పుకు ఆశ్చర్య పడ్తూ "నీ ఇష్టం తల్లీ. నీ ఇష్టమే నా ఇష్టం" అంది.

సులోచన ఒక ఆఫీసులో గుమాస్తాగా చేరింది. పనిలో చాలా దిట్ట, అందరిదగ్గర వినయంగా వుండేది. ఆమె మనస్సును అటూ యిటూ పోనీకుండా పనిలో కేంద్రీకరింప చేసేది. సాయంత్రం యింట్లో తమ్ముళ్లతో చెల్లెళ్ళతో ఆడుకునేది. సాధ్యమైనంత వరకు సురేశ్‌ను మర్చిపోవటానికి ప్రయత్నించేది. బరువైన హృదయంతో ఒక సంవత్సరం గడిపింది. మేనేజర్‌గా మోహన్ చిన్నవయస్సువాడు. ఒకరోజు సులోచనకు తనకోరిక చెప్పి, తన్ను ప్రార్థిస్తే చేయనున్నాడు. సులోచన తెల్లబోయింది. ఇంతకుముందు సురేశ్‌వల్ల మోసపోయింది. జవాబు చెప్ప లేకపోయింది.

"సులోచనా, బాగా ఆలోచించుకో. మీ తల్లిదండ్రులతో ప్రస్తావించి ఏసంగతి చెప్పు. ఏం తొందర లేదు" అన్నాడు.

సులోచన ఇంటికి వెళ్ళి తల్లితో చెప్పింది. శారదాంబ సంతోషానికి హద్దులేదు.

"నా చిట్టి తల్లి సరే అనమ్మా. దీంతో మన కష్టాలు గట్టెక్కుతాయి. మీ అన్నలలో నీకిలాంటి భర్త దొరకడు" అంది తల్లి. మరునాడు సులోచన చిరునవ్వుతో అంగీకారం తెలుపుతూ "సరే" అంది. వినీ వినపడనట్లు మధురానంద పరవశుడైనాడు.

సురేష్ శశికి వారంలో రెండు ఉత్తరాలు వ్రాసాడు. అంతే. ఆమె మరి దానికి కూడా జవాబు రాలేదు. సురేష్‌కు శశిమీద కోపం వచ్చింది. మళ్ళా ఒకటి ఉత్తరం వ్రాసి పోస్టులో పడేశాడు. అప్పుడే పోస్టుమాను రెండు ఉత్తరాలు పడేసి వెళ్ళాడు. రెండూ వివాహ పత్రికలే. ఒకటి సులోచనది. రెండోది శశిది. సురేష్ తన కళ్ళను తాను నమ్మలేకపోయాడు. శశి పెళ్ళి ఒక డాక్టరుతోటి. (అందులో) రామకృష్ణయ్య (శశి తల్లి) ఒక ఉత్తరం కూడ పెట్టింది. అర్థం కాగా విప్పాడు. అందులో ఉన్నమాటలు శశికి పెళ్ళి కాబోయే పిల్లాడు డాక్టరని, శశిని అతడు చాలా రోజులనుంచి పెళ్ళిచేసుకోవాలని వాంఛిస్తున్నాడనీ, శశి యీ పెళ్లికి మనస్ఫూర్తిగా యిష్టపడిందనీ, సురేష్ తప్పక పెళ్ళికి రావాలని వ్రాసింది.

తన్ను వలచి తనే సర్వస్వం అని భావించిన సులోచనను తాను తృణీకరించాడు. "వనితతానవలచి వచ్చిన యొల్లన లోకువ కాదె యెవరికిన్" అనే పద్యం జ్ఞాపకం వస్తుంది. కాని అలాంటి మూఢుడై సిరికి మోహాలడ్డినట్టు సులోచన ప్రేమను తిరస్కరించాడు. శశి టాయిలెట్లకు, చిరునవ్వులకు ముగ్ధుడై ఆమె వాడా భ్రాంతుడయ్యాడు. ఇటు సులోచనకు గొప్పవానితోనే పెళ్ళి. ఇటు తాను ప్రేమించిన శశికి డాక్టరుతో పెళ్లి. తాను రెంటికీ చెడిన రేవడు అయినాడు. ఛీ. తన ప్రపంచం శూన్యమైందని తనకు తానే తిట్టుకున్నాడు. తగినఫలంగా ఇలా నీవు పడకకుర్చీలో పడివున్నాడు. మళ్ళా పోస్టాఫీసు వైపు వెళ్ళాడు. ఇద్దరినీ అభినందిస్తూ టెలిగ్రాం యివ్వాలని.

అంతకంటె ఏంచెయ్య గలడు?